

Hoogmoed past ons niet

*Hoort, vrienden, hoort een lied,
Dat duidelijk zal verklaren,
Wat eenmaal is geschied,
Voor meer dan duizend jaren.
Toen oud en grijs Stavoren
Nog bloeide op Frieslands grond
En van zijn macht deed hooren,
Door heel het wereldrond.*

*Daar in die rijke stad,
Die jaarlijks duizend schepen,
Belaân met 's wereld schat
Haar haven in zag slepen,
Daar leefde in roem en eer,
En rijke weduwwrouw,
Wiens voorbeeld ons zal leeren.
Hoe hoogmoed voert tot rouw.*

*Geen koper, neen, maar goud,
Zoo sprak zij, siert mijn woning,
En 't huis voor haar gebouwd
Scheen 't woonhuis van een koning.
't Was al wat oogen zagen
Vol vorstelijke praal
En hoeft men meer te vragen
De stoep was van metaal.*

*De leuning was zeer schoon
Uit louter goud gedreven,
De deurknop scheen een kroon
Met paarden als omgeven
En breede, zilveren platen
Geklonken aan den grond,
Bedekten al de straten
Zoover haar woning stond.*

*Daar treedt een zeekaptein,
Haar bij de haven tegen,
Wat, sprak ze, zal het zijn,
Wat schoons hebt gij verkregen,
Wat heerlijk brengt gij mede
Uit overzeesch gebied,
Uw schip ligt op de reede
Maar hoe gij antwoordt niet?*

*'k Heb immers u belast
Het kostelijkst in te laden
Wat rondom de Oostzee was,
En 't oog hier kan verzaden.
Wie zich aan prijs mocht storen,
'k Vraag nimmer naar het geld.
De weduw van Stavoren,
Wordt niet teleurgesteld.*

'k Bracht tarwe naar uw zin,
Al edelst wat wij vonden,
Aan stuurboord kwam het in,
Zooveel wij laden konden.
Hoe gilt zij dol van zinnen,
Hoe, tarwe? lage quit!
Bracht gij ze aan stuurboord binnen,
Zoo werp ze aan bakboord uit.

Helaas, het kostlijk graan
Werd in den vloed geworpen.
Een grijsaard die het zag
Uit een der naaste dorpen,
Beef, sprak hij, o vrouwe,
Wellicht lijdt ge eens gebrek,
Dat nooit dit stuk u rouwe,
Zwijg, sprak ze, grijze gek.

Ze lachte en greep haar ring
En wierp met luid geschater,
Terwijl ze henenging,
Hem weg in 't woelig water.
Kijk, riep ze, dwaze kerel,
Eer geeft de zee weerom,
Deez' schoone ring en perel,
Eer ik tot armoe kom.

Het duurde een dag of acht,
Toen werd op haar verlangen
Een groote visch gebracht,
Zoo pas in zee gevangen.
Maar sidderend zonk ze neer,
Want reeds met de eerste snee,
Vond zij haar ring toen weder,
Laatst geworpen in de zee.

Daar treedt een dienstknecht in,
Uw schepen zijn verloren,
De zee zwelgt alles in
Gods wraak rust op Stavoren,
Een andere knecht snelt binnen
En biedt een brief haar aan.
God, gilt ze woest van zinnen,
Mijn glorie is vergaan.

Beroofd van geld en goed
Veracht van die haar kende
Zoals 't geschiedboek meldt
Een prooi van alle ellende
Nog doet de nazaat horen
De hovaardij tot les
De weduw van Stavoren
Zij stierf als bedelares

*Nog ziet men aan het strand
Zo rijk in vroeger dagen
De haven gans verzand
Een zee van halmen dragen
Maar ledig zijn die aren
Geen korrel lacht U aan
Als blijk wat hier voor jaren
Gods almacht heeft gedaan*

*Ja hoogmoed wordt verneerd
Is wisse val beschoren
Wij hebben 't hier geleerd
Van de weduw van Stavoren
Wilt vrienden toch bedenken
Wat ook 't lot U biedt
't Is God die 't U wil schenken
De hoogmoed past ons niet*